

BIOGRAFIE

Stanislav Barek kytaru studoval nejdříve u profesora Jiřího Jirmala, dále vystudoval kytarovou hru na konzervatoři v Praze a Teplicích u Antonína Sádlika, Václava Vítka a Václava Kučery. Nedlouho po zahájení studií se začal věnovat pedagogické činnosti na LŠU v Rumburku a LŠU a ZŠ ve Šluknově. Později se přemístil do Prahy, kde je dodnes hojně vyhledáván jako soukromý učitel. V letech 1987–2008 vedl kurzy a workshopy ve Weidenu, Mnichově a dalších německých městech.

Nejprve se s hudbou seznamoval v pěveckých sborech Mikrochor, Akademiachor a Smetana. V osmdesátých letech působil ve vlastních rockových kapelách Tvůj problém a Milé tváře, v nichž tvořil repertoár, zpíval a hrál na kytaru. Veřejnosti je nejvíce znám právě jako hráč na kytaru. Na konci osmdesátých let utvořil klasické kytarové duo s Nikolajem Krestovským, které pak vystřídalo spojení s populárním hráčem na akustickou kytaru Adibem Ghalim, jež trvá dodnes. Společně navázali pravidelnou spolupráci s kytarovými špičkami, jakými jsou Andrea Benzoni, Dylan Fowler, Woody Mann, Peppino D'Agostino nebo Tommy Emmanuel. S violoncellistou Jaroslavem Olinem Nejezchlebou a hráčem na citeru Michalem Müllerem Stanislav Barek v roce 2003 založil skupinu Njorek, která interpretuje lidovou hudbu ve vlastní úpravě. O rok později se sblížil s žánrem flamenca a perskou hudbou a s perským kytaristou Shahabem Tolouie vytvořil duo Persepolis. Roku 2005 přizvalo duo ke spolupráci zpěvačku Marthu Elefteriadu a založilo skupinu Arionas, jejíž ohnisko tvoří perský, řecký a španělský repertoár. Trochu z jiného soudku je spojení Stanislava Barka s houslistou České filharmonie Viktorem Mazáčkem, které vyústilo ve společnou interpretaci vážné hudby – děl Henryho Purcella, Ferdinanda Carulliho, Nicola Paganiniho a vlastní tvorby.

V posledních čtyřech letech vystupuje především jako sólový hráč. Sjíždí především zahraniční pódia, koncertuje v Mexiku, USA, Japonsku a Německu, občas taktéž v České republice. Hostoval na koncertech uznávaného Peppina D'Agostina v Kalifornii, Švýcarsku a Rakousku. V zahraničí mimo jiné představuje českou lidovou hudbu, kdy kromě hraní na kytaru také zpívá. V rámci uskupení, ve kterých kdy působil, vystoupil ale i v dalších zemích, například Belgii, Francii, Velké Británii či Holandsku. Na německých pódiiích je pak k vidění nejčastěji. Mezi jinými stojí za zmínku úspěšný koncert ve weidenské Max-Reger Halle, kde roku 1996 uvedl skladbu skupiny The Beatles – Eleonor Rigby ve vlastní úpravě pro sólovou kytaru a symfonický orchestr.

Jeho sólový repertoár tvoří některé známé i méně známe ragtimy, trocha blues a swingu, úpravy různých skladeb (např. výše zmíněná skladba nebo With a Little Help From my Friend od Beatles). Stále více se věnuje komponování a asi třetinu současného repertoáru tvoří jeho vlastní skladby. Snaží se praktikovat mnoho různých technik jako hru pouze levou rukou, používání perkusí při hře flažoletů apod. Někdy používá i jiná než běžná kytarová ladění.

Má na kontě několik nahrávek, produkčně CD Romantic Guitar s prof. Jiřím Jirmalem, stejnojmennou nahrávku dua Persepolis či desku se skupinou Njorek, která byla v roce 2005 nominována na žánrovou Cenu Anděl. V posledních letech vydal profilové CD Minimální naděje (2012) nebo Nokturno (2013) se skladbami Vadima Petrova. Nejvýraznějšího, zejména zahraničního úspěchu pak dosáhla dvojice desek Ragtime Guitar a jiné speciality a Beatlemaniarag – Ragtime Guitar II natočených ve spolupráci s Adibem Ghalim, které kromě jiných ocenil i prestižní americký časopis Guitar Player. Ještě do konce letošního roku plánuje vydat své druhé sólové CD, na němž si zahraje ve společnosti významných hostů, jako jsou Tommy Emmanuel, Laurence Juber, Peppino D'Agostino, Dylan Fowler a další.

Stanislav Barek myslí také na budoucí generace. V posledních letech občas zamíří i do škol, kde dětem představuje různé kytarové techniky a styly hudby. Je autorem dvou naučných publikací. Jeho škola hry na kytaru případně nazvaná KYTARA je jednou z nejuspěšnějších za posledních dvacet let a vyšla již v nákladu několika desítek tisíc kusů. Kniha slouží jako doplňující materiál k výuce kytarové hry na hudebních školách, je ale využívána i samouky. Naopak publicistický charakter má kniha s

názvem Cesty české kytary, která obsahuje rozhovory s prof. Jiřím Jirmalem, kytaroví fajnšmekři pak rádi okusí úpravy ragtimů Scotta Joplina a Jaroslava Ježka v knize Ragtime Guitar, o jejíž autorství se dělí s Adibem Ghalim, nebo revizi Carcassiho 25 melodických a progresivních etud, op. 60.

Neoddělitelnou součástí hudebního přínosu Stanislava Barka je také organizační činnost. Do povědomí širší veřejnosti se zapsal zejména jako zakladatel, ředitel a dramaturg festivalu **Kytara napříč žánry**, který pořádá převážně v Praze, ale i dalších českých městech, někdy i v Německu. Jeho založením v roce 1997 tak vyřešil absenci multižánrového kytarového festivalu v České republice. Postupem let si Kytara napříč žánry vydobyla renomé uznávaného mezinárodního festivalu. Festival každoročně uvádí světové kytarové hvězdy jako Vicente Amiga, Tomatita, Johna McLaughlina, Paca de Lucíu, Tommyho Emmanuela, Bireli Lagrena, Jennifer Batten, Laurence Jubera, Peppina D'Agostina a další. Kromě prvotřídních kytaristů z Česka i zahraničí festival dává příležitost vystoupit rovněž studentům uměleckých škol. Vedle kytary koncerty představují hru i na další strunné nástroje jako quatro, niněra, citera nebo mandolína. Letošní ročník se pak chystá představit neobvyklý nástroj Chapman Stick.

Ještě před zrodem festivalu Stanislav Berek organizoval koncerty pro Výbor dobré vůle Olgy Havlové (1991 – Weiden, Německo a 1995–1997 – Praha, žižkovská radnice), roku 2005 pak uspořádal ojedinělý koncert Legendy české kytary věnovaný profesorům Jiřímu Jirmalovi a Milanovi Zelenkovi. V letech 2004–2010 spolupracoval na cyklu koncertů Rebelující dámy české hudby, jehož cílem bylo zpopularizovat tvorbu a interpretační umění umělecky výrazných ženských hudebních osobností. Jedním z úspěchů byl mimo jiné vyprodaný koncert Tommyho Emmanuela s kapelou Acoustic & Electric Tour v roce 2011 ve Velkém sále Lucerny. Od roku 2005 Stanislav Berek působí jako člen rady Svazu autorů a interpretů, s nímž kromě jiného založil v roce 2013 kytarovou soutěž pro kytaristy, kteří hrají jiné žánry než klasiku. Za dva roky své existence již soutěž objevila několik zajímavých mladých talentů.